Mistä se tuli, mitä se teki ja mihinkä se johti

The Steelers oli koulupojista muodostettu yhtye. Kokoonpano haki muotoaan ja vakiintui kun Remusta tuli rumpali. Todennäköisesti yhtyeellä ei ollut yhtään rumpalia ennen Remua. Steelers aloitti soittamalla pelkästään rautalankaa ja osallistui mm. kitarayhtyeiden SM-kisoihin 1963. Yhtye teki kaikkiaan noin 20-30 keikkaa. 1963 yhtye pääsi tekemään singlen Levytukun Manhattan alamerkille. Singlelle Steelers levytti rautalankaversiot kappaleista *Valkoakaasiat* ja *Tuol on mun kultani*. Yhtye pääsi esittämään livenä *Valkoakaasiat* TES-TV:n Nuorten Tanssihetkeen. Sen jälkeen syksyllä 1963 Sammy Babitzin tuli yhtyeen laulusolistiksi ja tyyli muuttui rock'n'rolliksi. Kun Babitsinin siirryi Leo Lindblomin yhtyeeseen Steelersiin kokoonpano muuttui melkoisesti ja lopulta nimi vaihdettiin.

Steelers #1 (1961-1963)

- Remu Aaltonen (rummut)
- Kari Huhtala (basso)
- Teuvo Grönroos (kitara)
- Kari Salminen (kitara)
- Seppo "Suntsi" Järvinen (saksofoni, rummut)

Steelers #2 (1963-1964)

- Sammy Babitzin (laulu)
- Remu Aaltonen (rummut)
- Kari Huhtala (basso)
- Teuvo Grönroos (kitara)
- Kari Salminen (kitara)
- Seppo "Suntsi" Järvinen (saksofoni, rummut)

Leo Lindblom Orkesteri

The Happy Go Fellows (1961-1963)

- Remu Aaltonen (rummut. laulu)
- Teuvo Grönroos (basso)
- Seppo Järvinen (saksofoni, rummut)
- Hemmi "Henry Lorén" Hahtoranta (kitara)
- Raimo Hörman (kitara, laulu)

The Creatures perustettiin keväällä 1962 rautalankayhtyeeksi. Yhtyeen johtohahmo oli Olli Könönen, joka kokosi bändin ja järjesti myös kaikki keikat. Vuonna 1963 sen laulusolistiksi tuli vain 13-vuotias Kirka Babitzin. Kun Remu pääsi vuonna 1966 vankilasta, liittyi hän Creaturesin. Tässä vaiheessa Creatures soitti myös ryhmn'n'bluesia kuten Themiä ja Animalsia. Vuonna 1966 The Creatures pääsi esiintymään elokuvissa *Topralli* ja *Käpy selän alla*. Ensin mainitussa elokuvassa yhtye esittää kappaletta *Baby I Need You* ja jälkimmäisessä *Where Can She Be*. Levyttämään The Creatures ei kuitenkaan päässyt, mutta studiossa yhtye kävi vuonna 1965 ja tuosta sessiosta *Takaan sen* (Elviksen *Stuck on you*) löytyy vuonna 1996 julkaistun *Jee jee jee* -kirjan oheis-CD-levyltä.

Creatures #4 (1965-1967)

- Olli Könönen (basso)
- Kirka Babitzin (laulu)
- Remu Aaltonen (rummut)
- Aarto Henttonen (kitara)
- Rafe "Risto" Pikkarainen (kitara)

Creatures #5 (1967)

- Kirka Babitzin (laulu)
- Remu Aaltonen (rummut)
- Erkki Nieminen (basso)
- Tommy Merijuuri (urut)
- Nikke Nikamo (kitara)

Creatures #6 (1967)

- Kirka Babitzin (laulu)
- Olli Könönen (basso)
- Tommy Merijuuri (urut)
- Nikke Nikamo (kitara)
- Remu Aaltonen (rummut)

Soolo

Mosaic

Rondo Fourin raunioille (Lindblom, Häkkinen ja Aitto-Oja) koottiin raskaampaa rockia, soulia ja r'n'b:tä esittävä Incense. Remu Aaltonen liittyi kokoonpanon solistiksi Creaturesissa eräässä vaiheessa vaikuttaneen yhteisen tuttavan Eki Niemisen kautta. Lyhyen olemassaolonsa aikana (kesä 1969) Incense osallistui mm. Vaasan Kesän popyhtyeiden mestaruuskilpailuihin sijoittuen finaalissa viimeiseksi. Helsingin jäähallissa järjestetyssä paikallisbändi-kilpailussa Incense sen sijaan menestyi paremmin. Huutoäänestyksellä Incense voitti kisan. Bändi hajosi Remun lähdettyä Kalevalaan. Incense ei levyttänyt.

The First

Babitsinin siirryttyä Leo Lindblomin yhtyeeseen Steelersiin otettiin lisää jäseniä. Komppi-kitaristiksi tuli paremmin Henry Lorénina tunnettu Hemmi Hahtoranta ja soolokitaristiksi Raimo Hörman Grönroosin siirtyessä basistiksi. Sekä Hahtoranta että Hörman toimivat myös laulusolisteina. Yhtye otti uudeksi nimekseen The Happy Go Fellows. 2.2.1965 yhtye esiintyi kitaraorkesterien SM kilpailujen finaalissa. Finaalissa ei Remu enään ollut kokoonpanossa hän oli joutunut Keravan nuorisovankilaan lukuisista eri omaisuusrikoksista ja murroista. Pian tämän jälkeen yhtye hajosi ja se rauniolle perustettiin The First. The Happy Go Fellows ei levyttänyt.

Coyotes #1 (1963-1964)

- Christer "Cisse" Häkkinen (kitara)
- Kari Harhakoski (laulu, kitara)
- Hannu Toppila (rummut)
- Markku Tolonen (basso)

Mister Five
Rondo Four

Coyotes #2 (1965)

- Kari Harhakoski (laulu, kitara)
- Matti Järvinen (rummut)
- Kari Holopainen (basso)
- Jorma Harhakoski (kitara)

The Coyotes oli Cisse Häkkisen ensimmäinen bändi. Cisse soitti yhtyeen ensimmäisessä kokoonpanossa, mutta ei toisessa, joka teki yhden single *Angela / Go Home Sweet Baby* vuonna 1965. Levytyksen jälkeen Coyotesin kokoonpano eli ja jossain versiossa myös Cisse oli mukana. Bändi pääsi myös Suosikin kansiin heinäkuussa 1965; Harhakoski ja Toppila etukannessa, Häkkinen ja Tolonen takakannessa. Coyotesin jälkeen Cisse soitti Mister Fivessä sekä Linnanmäellä soittaneen Rondo Fourin riveissä pari kesää aivan harrastuspohjalta. Cisse oli tuolloin Helsingin kaupungilla kentänhuoltojana.

Harp (1968-1969)

- Albert Järvinen (kitara)
- Sakari Helle (laulu, huuliharppu)
- Harry Forsberg (rummut)
- Matti Hakaniemi (basso)

Ennen Harpia Järvinen oli soittanut Look/Shepherd's Bush –bädnissä. Harp oli Albertin ensimmäinen oma bändi. Bändin loppuvaiheessa Magnuksen korvasi Jukka Hauru. Yhtye ei levyttänyt.

Incense (1969)

- Jaakko Itävaara (basso)
- Pertti "Pepe" Lindblom (koskettimet)
- Beaver Aitto-oja (rummut)
- Remu Aaltonen (laulu)
- Christer "Cisse" Häkkinen (kitara)

Ferris

Kalevala oli Juha "Lido" Salosen vuonna 1969 perustama bändi. Yhtyeen alkutaipaleen, johon Remu kuului, merkittävin saavutus oli esiintyminen ensimmäisessä Ruisrockissa vuonna 1970. Aaltosen ura yhtyeessä katkesi 1971 vankeustuomioon; hän oli jäänyt kiinni lohjalaisessa diskossa kannabiksen hallussapidosta. Vankeustuomio oli vain kahden kuukauden mittainen, mutta Lido ja muut kokivat Remun pilaavan yhtyeen maineen, eikä häntä otettu enää takaisin yhtyeeseen. Albert oli eronnut yhtyeestä hiukan aikaisemmin riitaannuttuaan Remun kanssa. Kalevalasta tuli sittemmin yksi suomalaisen musiikkihistorian merkkiyhtyeistä.

Kalevala #1 (1969)

- Lido Salonen (basso)
- Tarkki Halonen (kitara)
- Beaver Aitto-oja (rummut)
- Remu Aaltonen (laulu)

Poison #1 (1968-1969)

- Veikko Hakkarainen (koskettimet)
- Tapio Seger (basso)
- Kalle Lae (kitara)
- Rune Leskinen (rummut)
- Heikki "Mike" Koskinen (trumpetti)

Poisonin perusti Kristianin (Bengt Huhta) taustabändiksi Rune Leskinen. Kristian vaihtoi ohjelmatoimistoa ja Poisonista tuli Eero Raittisen taustabändi. Raittisen tehtyä ensimmäisen soololevynsä Järvinen pääsi ensimmäistä kertaa soittamaan levylle kappaleessa *St. Louis Blues*, jonka säestyksestä vastasi The DDT Jazz Band. Poisonin viimeinen keikka oli helmikuussa 1970 Alajärven Hoiskossa.

Poison #2 (1969-1970)

- Albert Järvinen (kitara)
- Veikko Hakkarainen (koskettimet)
- Tapio Seger (basso)
- Rune Leskinen (rummut)
- Ilpo Aaltio (puhaltimet)
- Pekka Untovuori (puhaltimet)

Kalevala #2 (1970)

- Lido Salonen (basso)
- Albert Järvinen (kitara)
- Francis Looby (congat, laulu)
- Remu Aaltonen (laulu, rummut)

Kalevalan jälkeen Albert liittyi syksyllä 1971 Suomeen asettuneen bluesveteraani Eddie Boydin Euroopan kiertueyhtyeeseen. Yhtyeen rumpalina toimi Ronnie Österberg sekä basistina Tapio Seger, jonka kanssa Albert oli soittanut Poisonissa. Kiertueen lisäksi kokoonpano äänitti Ylelle niin sanotun *Popliisa*-session, joka julkaistiin myöhemmin. Lisäksi yksi Albertin soittama biisi löytyy Boydin livelevyltä. Boydin jälkeen Albert oli hetken Helpissä, sitten Groon, pikku hetken takaisin Kalevalassa ja sitten alkoikin Hurriganes aika.

Kalevala #3

Eddie Boyd Quartet (1970)

- Eddie Boyd (piano, laulu)
- Tapio Sege (basso)
- Ronnie Österberg (rummut)
- Albert Järvinen (kitara)

Wigwam

Karma

Kiitokset:
Jaakko Riihimaa

Copyright
Jukka Junttila

Hurriganes #1 (1971–1972)

- Ile Kallio (kitara)
- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)

Hurriganes #2 (1972–1975)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Albert Järvinen (kitara)

Hurriganes #3 (1975–1978)

- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Ile Kallio (kitara)

Soolo

Cisse aloitti oman sooloilunsa 1976, vaikkakin vahvasti Remun avustamana. Remu oli päättämässä mitä biisejä *Teendreams* tulee, ketkä soittavat levyllä ja Remu myös tuotti levyn. Levyn biisit koostuvat pääasiassa 1960-luvun rock- ja popkappaleista. Cisse teki myöhemmin kaksi muuta sololevyä *Summer Party* (1979) ja *I Love You Anyway* (1985).

Soolo

Albert Järvinen aloitti soolouran vielä ollessaan Hurriganesissa. Vuonna 1974 hän teki sololevyn *Ride On*. Levyllä on rock/blueskappaleita sekä jazz/funk-instrumentaaleja. Laulajina olivat Pave Maijanen, Dave Lindholm ja Janne Ödner. Seuraava sooloalbumi ilmestyi vuonna 1988 *Braindamage – Or Still Alive*. Albertia pidettiin tuolloin jo laskevana tähtenä, mutta levy osoitti hän pystyvän vielä tekemään ensiluokkaiseen albumin. Levyllä soittivat myös Albert King ja William Clarke. Vuotta myöhemmin ilmestyi Albert Järvinen Bronx nimellä julkaista 12" maxi. Viimeinen sooloalbumi oli vuoden 1991 *Mirror Tower*. Lisäksi on ilmestynyt nippu kokoelmia.

Soolo

Remu oli yllättäen viimeinen Hurriganeseista joka teki sololevyn. Remun ensimmäinen soolo oli vuonna 1978 julkaistu *No Panic*. Levy sai yllättävän hyvän vastaanoton ja Helsingin Sanomien arviossa sitä pidettiin parempana kuin viimeistä Hurriganes levyä. Seuraava soolo oli vuonna 1981 tehty *Sound Of Hurrigane* –albumi ja 80-luvulla ilmestyivät vielä *Zin-Khan* (1982), *Message For You* (1983) ja *Live At Café Metropol* (1985). Senkin jälkeen levyjä on tipahdellut aina silloin tällöin ja yhteensä niitä on ilmestynyt 11 kun livelevyt lasketaan mukaan. Päälle tulee vielä 8 kokoelmaa. Lisäksi osa soolohommista on tehty Remu And His All Stars nimellä, jolta ilmestyi kaksi albumia.

Soolo

Ilekin aloitti sooloilun Hurriganes aikoina. *Irock* LP ilmestyi 1977 ja se myi 17 000 kappaletta. Levy ilmestyi Suomen lisäksi Ruotsissa. Toinen sololevy *Get Out* ilmestyi Ilen Hurriganesista lähdön jälkeen vuonna 1980. Sekin ilmestyi Suomen lisäksi Ruotsissa. Kolmannen albumin *Rocks and Stones* (1982) jälkeen Ile vaihtoi Suomen kieleen ja 1986 ilmestyi *Tänä yönä*. Viimeisen soolo on 2007 ilmestynyt *Kirjeitä*.

Hurriganes #4 (1978–1979)

- Remu Aaltonen (laulu)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Ile Kallio (kitara)
- Jim Pembroke (koskettimet)
- Beaver Aitto-oja (rummut ALBUMILLA)
- Tomi Parkkonen (rummut KEIKOILLA)

Hurriganes #5 (1979–1981)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Albert Järvinen (kitara)

Hurriganes #6 (1981–1983)

- Janne Louhivuori (kitara)
- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)

Hurriganes #7 (1983–1984)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Ile Kallio (kitara)

Bad Boys Club (1987)

- Albert Järvinen (kitara)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Mato Valtonen (laulu)
- Twist Twist Erkinharju (rummut)

Soolo

Hurriganes #8 (6/1988–7/1988)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Albert Järvinen (kitara)

Hurriganes #9 (7/1988–8/1988)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Cisse Häkkinen (basso, laulu)
- Janne Louhivuori (kitara)

† 26.12.1990

Remu & Hurriganes #10 (1998–2004)

- Harri Merilahti (basso, laulu)
- Rocka Merilahti (kitara)
- Remu Aaltonen (laulu, rummut)

Remu & Hurriganes #11 (2004–2006)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Mikko Löytty (basso, laulu)
- Jukka Orma (kitara, laulu)

Remu & Hurriganes #12 (2006–2009)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Mikko Löytty (basso, laulu)
- Nipa Niilola (kitara, laulu)

Remu & Hurriganes #13 (2009–2011)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Mikko Löytty (basso, laulu)
- Nipa Niilola (kitara, laulu)
- Juho Pitkänen (kitara)

Remu & Hurriganes #14 (2011–2013)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Hike Kärppä (basso, laulu)
- Nipa Niilola (kitara, laulu)

Remu & Hurriganes #15 (2013–2018)

- Remu Aaltonen (laulu, rummut)
- Jaska Ylä-Rautio (basso)
- Nipa Niilola (kitara, laulu)
- Antti Rautajoki (kitara)
- Arska Rautajoki (rummut)

Hurriganes perustettiin vuonna 1971 Helsingin Pohjois-Haagassa. Remu Aaltonen pyysi Ile Kalliota yhteeseensä, kun oli kuullut Ilen taidoista Janne Ödneriltä, joka oli opettanut Ilelle kitaransoittoa. Basistiksi Remu pyysi yhteeseen Cisse Häkkisen, joka oli aikaisemmin soittanut vain kitaraa. Nimi väännettiin Pohjois-Amerikassa vaikuttaneesta Johnny and the Hurricanes – yhteyestä. Ile oli 16-vuotias, huomattavasti nuorempi kuin Cisse ja Remu, ikäero tuntui ja Remun johtamismenetelmät rassasivat. Ile lähetti lomalta Etelä-Euroopasta eroilmoituksen Remulle ja suositteli Sami Hurmerintaa tilalleen. Samin soittaessa Remulle Albert oli Remun luona ja pyysi päästä Hurriganesiin.

Hurriganesin suosion kasvaessa Loven vakiotuottaja Måns Groundstroem oli huomannut yhteyen ja vinkkasi Atte Blomille siitä. Atte tsekkasi keikan Vanhalla Ylioppilastalolla ja ehdotti kokonaisen albumin tekemistä. Tarjous oli tuolloin poikkeuksellinen, sillä levytysura oli tapana aloittaa singlellä. Love päätti taltioida Hurriganesin energian livelevylle, mutta kun äänitetyiltä keikoilta ei saatu teknisesti kelvollista materiaali riittävästi päädyttiin siihen, että A-puoli ja B-puolen eka biisi ovat liveä, loput äänitettiin studiossa. *Rock And Roll All Night Long* nousi albumilistoille viidennelle sijalla. Albumi oli Love Recordsin ensimmäinen kultalevy. Loistavan myynnin takia Hurriganes pääsi tekemään seuraava levyään Tukholmana Marcus Music –studion. Levyn tuottajaksi lupautui englantilainen Richard Stanley, joka oli innostunut Hurriganesista kuultuaan yhtyeen esikoisalbumin. Loppuvuodesta 1974 julkaistiin *Roadrunner.* Se sisälsi yhtyeen tunnetuimman kappaleen *Get On*, joka voitti kansainvälisen European Pop Jury -kilpailun. Albumi myi timanttilevyyn oikeuttavat 50 000 kappaletta parissa kuukaudessa.
Kesäkuuhun 1975 mennessä Järvinen oli saanut tarpeekseen suoraviivaisesta rockista ja erosi Hurriganesista. Albert oli kertonut lähdöstään vain Remulle, joka otti yhteyttä Ileen. Yön yli mietittyään Ile päätti palata Hurriganesiin. Yhtye oli nyt selkeästi Suomen ykkösyhtye ja Ruotsissakin alettiin saada jalansijaan. Vuonna 1975 tehtiin *Crazy Days* pitkäsoitto. Levy äänitettiin *Roadrunner* tavoin Marcus Music -studioilla Tukholmassa. Levy myi timanttilevyn vaatiman määrän nopeasti ja oli tietenkin listaykkönen Suomessa; Ruotsissakin se nousi sijalle 38.
Seuraavan albumin kohdalla päädyttiin yllättävään ratkaisuun. Se tehtiin Lahdessa Microvox studiossa, jossa oli käytössä todella alkeelliset 60-lukuiset laitteet. Aika toki oli käyttää aivan toisella tavalla. Lahdessa syntyi pelkästään yhteyen omaa tuotantoa sisältävää materiaali, joka kuultiin ensin Hurriganes-elokuvassa *Kuumat kundit*. Lokakuussa 1976 se julkaistiin nimellä *Hot Wheels*. Myynti oli taas timanttiluokkaa ja Ruotsissa levy on listasijoituksella mitattuna Hurriganesin menestynein albumi (sija 18).

Lokakuussa 1977 ilmestynyt Loven omassa uudessa studiossa äänitetty *Tsugu Way*. Levy menestyi Suomessa heikommin kuin edelliset levyt. Albumi ylsi kuitenkin listan kolmannelle sijalle ja myi kultaa. Levyllä yritettiin tosissaan ulkomaiden valloitusta ja se julkaistiin Ruotsissa, Länsi-Saksassa, Ranskassa ja Britanniassa nimellä *Use No Hooks*. Ruotsissa se nousikin sijalle 19. Ulkomaiden valloitusta jatkettiin keikoilla Euroopassa ja surullisen kuuluisalla Englannin kiertueella. Remu oli ehtinyt jo tottua kunnon keikkapaikkoihin, pienet 50-100 hengen pubit, huonot olosuhteet ja yhtyeen myyminen punkkina polttivat miehen pinnan. Remu ja Cisse lähtivät kesken kiertueen kotiin. Ile joutui jämään setvimään asioita. Lopulta Remu ja Cisse tulivat takaisin kolmelle viimeiselle keikalle.

Ile korvasi kukapa muu kuin Albert Järvinen. Samalla palattiin triopohjaan, jolla tehtiin Suomen ja Ruotsin kiertueet ennen kuin alettiin äänittää *Jailbird* levyä, jolla päätettiin palata selkeämmin rock'n'rolliin. Tämä ei levyn myyntiä pelastanut ja paras listasijoitus Suomessa oli yhdeksäs – ja kultaraja jäi kauas. Yhtye päätti ottaa itseään niskasta kiinni ja todella satsata seuraavaan levyyn. Sen sovituksia ja soundeja päätettiin uudistaa ja Remu ilmoitti, että "levy ei tule olemaan uutta aaltoa, vaan ajasta riippumatonta superaaltoa". Hyvä levy *10/80*:stä tulikin ja kun mukana oli vielä sinkkuhitti *Bourbon Street*, niin levymyyntikin ylti taas kultalevyn rajan yli. Listasijoitus oli 7. Syksyllä 1981 ennen seuraavan levyn äänitystä Albertin alkoholin käyttö oli karannut käsistä ja epäonnistuneiden/peruttujen keikkojen takia hän sai lähetä.
Järvinen tilalle tuli ennemminkin studiomuusikkona tunnettu Janne Louhivuori. *Fortissimo* levyä oltiin jo harjoiteltu Järvisen kanssa, kun Louhivuori hyppäsi kyytiin juuri ennen äänityksiä. Levy ilmestyi niin LP:nä, kasettina kuin CD ja myi kultaa. Toinen albumi jolla Louhivuori mukana oli vuoden 1982 *Rockin'*. Levyn äänityksen aikana Louhivuori kyllästyi Remu Aaltosen liian ohjailevasta asenteesta varsinkin kitarasoolojen suhteen. Janne olisi halunnut päätäntävaltaa siihen, mitä levylle soitetaan, mutta Remulle tämä ei käynyt. Levy myi kultaa ja Hurriganesin keikkasuosio oli edelleen kohdallaan. Kolmas kerta toden sanoo? Ile Kallio liittyi bändiin Remun pyynnöstä kolmannen kerran. Vaihto tehtiin hyvässä yhteisymmärryksessä ja yhtye soitti nipun keikkoja kahdella kitaristilla. *Seven Days, Seven Nights* palautti Hurriganesiin tekemään levyn Suomessa, Takomo-studiossa Pitäjänmäellä. Levy oli pieni floppi, kultalevyrajasta jäätiin kauas ja paraslistasijoitus oli 12. Tämä oli ensimmäinen levy sitten esikoisalbumin, jota ei julkaistu Ruotsissa. Vuoden 1984 levy *Hurrygames* jäi alkuperäisen yhtyeen viimeseksi studiolevyksi. Levy oli lyhyt, vain 28 minuuttia, eikä juuri herättänyt huomiota, ei vaikka levystä tehtiin myös VHS-videoversio. Ola Kyllönen soitti *Fortissimo* ja *Hurrygames* levyillä ja keikoilla syksystä 1981 syksyyn 1982 keikoilla.

Vuosina 1985–1988 Häkkinen ei juurikaan tehnyt musiikkia. Vuonna 1987 Albert Järvinen, Cisse Häkkinen, Mato Valtonen ja Teijo "Twist-Twist" Erkinharju levyttivät singlen *Ragin' on / Singing the Memory* nimellä Bad Boys Club.

Hurrygames jälkeen yhtye vietti neljä vuotta hiljaiseloa. 1988 tehtiin paluu ja kitarassa oli Albert Järvinen. Comebackistä oli tarkoitus tehdä livelevy kesällä, mutta äänitykset epäonnistuivat. Lisäksi Albert oli epäluotettava ja hänet korvattiin pian Louhivuorella. Lopulta levy äänitettiin Cafe Metropolissa Helsingissä. Äänityksiä paikkailtiin Takomo-studiolle. Kun *Live at Metropol* oli saatu pihalle Hurriganes hajosi.

Remu Aaltonen herätti yhtyeen uudestaan henkiin nimellä Remu & Hurriganes vuonna 1998. Kokoonpano oli nyt Remu ja sessiomuusikkona tunnettu Harri Merilahti sekä tämän poika Rocka Merilahti. 2001 ilmestyi *30th Anniversary*-albumin, joka sisälsi vanhoja hittejä uusina versioina sekä yhden uuden kappaleen. Tällä kokoonpanolla jatkettiin vielä pari vuotta levyn ilmestymisen jälkeen.

Royals (1975–1978)

- Pave Maijanen (basso, laulu)
- Ippe Kätkä (rummut)
- Albert Järvinen (kitara)
- Mikko Rintanen (koskettimet)

Järvisen kypsyttyä suoraviivaiseen rockiin, hän perusti Royalsin, joka soitti funkahtavaa bluesrockia. Royalsin ensimmäinen albumi oli vuonna 1976 ilmestynyt *Spring 76*. Se myi 30 000 kappaletta ja sai kultaa. *Out* ilmestyi seuraavana vuonna. Sen sanoitukset oli tehnyt Wigwamin Jim Pembroke. Levyä myynti jäi puoleen esikoisalbumin myynnistä. Royals soitti Tavastialla viimeisen keikkansa 21.5.1978. Keikka taltioitiin ja siitä ilmestyi livetupla *Royals live* (1978). Albertia oli houkuteltu ulkomaille parikin kertaa. Dr. Feelgood pestin väitetään kaatuneen työlupa asioihin. Nick Lowen kanssa oli ollut viritystä ja 1978 Abertin piti lähteä Elvis Costellon kitaristiksi. Royals hajotettiin, kun niin Albertin kuin Maijasen piti lähteä Englantiin tekemään uraa. Jotain kuitenkin tapahtui ja Albert jäikin Suomeen.

Pen Lee #3 (1978–1979)

- Mauri "Maukka" Siirala (basso)
- Albert Järvinen (kitara)
- Dave Lindholm (kitara, laulu)
- Alf Forsman (rummut)
- Pave Maijanen (taustalaulu)

Rock'n'Roll Bandin hajottua Dave Lindholm ja Alf "Affe" Forsman perustivat Pen Lee & Co:n. Yhtye oli ehtinyt tehdä kaksi albumia, kun Royalsin hajottua Affe Forsman pyysi Albert Järvistä liittymään Pen Leehen. Kesäsinglellä *Who Do You Believe In* Järvinen ei vielä ollut mukana, mutta syksy singlellä *You Can't Be My Mama* Järvinen jo soittaa. Loppuvuodesta 1978 ilmestyi albumi *Nouveau*. Pen Lee hajosi Albert Järvisen palatessa Hurriganesiin.

Pera & The Dogs (1979)

- Pera Kallio (laulu, kitara)
- Bill Carson (rummut)
- Maukka Siirala (basso)
- Ile Kallio (kitara, laulu)

Dogs (1980)

- Pera Kallio (laulu, kitara)
- Jyrtsä Rautakoura (rummut)
- Ile Kallio (kitara, laulu)
- Maukka Siirala (basso)

Sleepy Sleepers

Pera & The Dogs oli lyhytikäinen yhtye, jota kipparoivat veljekset Pera ja Ile Kallio. Ile oli haistellut kansainvälisiä tuulia Hurriganesin kanssa. Hurriganesin epäonnistuneen Englannin kiertueen jälkeen Ile todennäköisesti päätteli, että tarvittiin toinen yhtye, jos hän aikoi menestyä ulkomailla. Jo perustamis-vuonna julkaistiin ensimmäinen albumi *Dogfood* (1979). Rumpalin vaihdoksen jälkeen yhtyeen nimi lyhennettiin muotoon The Dogs ja tehtiin kakkos-LP *Radiator* (1980). Ensimmäinen LP ilmestyi Ruotsissa ja Espanjassa, toinen Suomessa ja Saksassa. Menestys jäi vaatimattomaksi ja yhtye hajosi. Tämän jälkeen Ilellä oli lyhytaikainen Diesel bändi, joka teki yhden singlen *Love Machine*(1982).

The Quips #1 (1981-1982)

- Albert Järvinen (kitara)
- Hande Lemola (rummut)
- Maukka Siirala (basso)
- Dave Lindholm (laulu)

The Quips #2 (1982-1983)

- Albert Järvinen (kitara)
- Hande Lemola (rummut)
- Maukka Siirala (basso)
- Harri Marstio (laulu)

Quips aloitti jamikokoonpano, kun Albert ja Dave olivat vielä Sleepy Sleepersissä. Kakkoskokoonpano syntyi, kun Albert sai potkut Sliipareista. Kokoonpanolla yritettiin tehdä Albertin soolo-LP:tä kesällä 1982, mutta syntyi vain single *News news*. Ennen loppua, miehistössä oli vielä vaihdoksia.

Albert Järvinen Band (1984)

- Albert Järvinen (kitara)
- Hande Lemola (rummut)
- Maukka Siirala (basso)
- Markku Laakkonen (kitara)
- Lemmy Kilmister (tuottaja, laulu)

Vuonna 1984 julkaistiin Albert Järvinen Band nimellä *Countdown* -maxisingle. Singlen tuottajana toimi Motörhead-yhtyeen Lemmy Kilmister, joka myös lauloi levyllä. Maxisingle jäi yhtyeen ainoaksi levytykseksi. AJB:llä oli muitakin kokoonpanoja, mukana mm. Cisse ja Jukka Tolonen.

Kaija Kärkinen & Ile Kallio (1990-2012)

- Kaija Kärkinen (laulu, sanoitukset)
- Ile Kallio (kitara, sävellykset)

Kaijan ja Ilen yhtye oli duo, jota vahvistettiin tavallisesti kolmella muulla muusikolla. Kahden ensimmäisen levyn (*Mustaa vettä* (1991) ja *Sade* (1995)) biiseihin käytettiin vielä jonkin verran ulkopuolista apua, mutta sitten työn jako on ollut selvä: Kaija sanoittaa ja laulaa ja Ile säveltää, soittaa kitaraa ja laulaa taustoja. Levyjä ilmestyi 12 kappaletta, joista yksi kokoelma, vuoteen 2012 asti.

Flashbacksliders (1989-1990)

- Marko Hirsma (laulu, basso)
- Albert Järvinen (kitara)
- Olli Hildén (kitara)
- Dan Eklund (kitara)
- Antti Haglund (rummut)

Brätkäbändi Backsliders päätti tehdä levyllisen Hurriganes biisejä. Mukaan saatiin Albert Järvinen ja yhtyeen nimeksi otettiin Flashbacksliders. Albumi *Let's Go Rockin' Tonight* julkaistiin vuonna 1990. Levyn tuotti Antero Jakoila, joka soitti myös muutaman kitaraosuuden levylle. Yhtye teki myös kiertueen, joka sai todella innostuneen vastaanoton.

Coupé de Ville #1 (1988-1990)

- Micco Milkowitz (laulu, kitara)
- Big Papa Auvinen (kitara)
- Sakari "Sonny Boy Magnusson" Helle (huuliharppu)
- Aikka Hakala (rummut)
- Per-Erik "Pelle" Rikström (basso)
- Albert Järvinen (kitara)

Soolo

Ile Kallio Big Rock Band #1 (2013-2015)

- Patrik Eriksson (laulu)
- Ile Kallio (kitara)
- Masa Maijanen (basso)
- Okko Laru (rummut)
- Puke Kataja (koskettimet)
- Panu Syrjänen (saksofoni)
- Markus Holkko (saksofoni)
- Mikko Koponen (trumpetti)

Ile Kallio Big Rock Band #2 (2015-2016)

- Patrik Eriksson (laulu)
- Ile Kallio (kitara)
- Masa Maijanen (basso)
- Okko Laru (rummut)
- Puke Kataja (koskettimet)
- Esa Niiva (saksofoni)

Ile Kallio Big Rock Band on nimen mukaisesti iso kokoonpano. Ekassa kokoonpanossa, jolla tehtiin esikoisalbumi *Shook Up!* (2015) soittajia oli peräti kahdeksan. Sitten miehitystä tiputettiin kuuteen – joka sekin on hankalan iso taloudellisessa mielessä keikoille. Tällä kokoonpanolla tehtiin albumi *Right Now* (2016). Viimeisen keikan bändi soitti On The Rocksissa 17. marraskuuta 2018.

Remu Plays Hurriganes

Remu Aaltonen (laulu, rummut) + muita

1990-luvulla Remulla oli Hurriganesin musiikkia soittava yhtyeprojekti. Kokoonpano oli vaihtuva. Ainoa levytys oli livelevy *Roadrunner Tour* (1994).

Coupé de Ville #2 (1990-1995)

† 24.3.1991

- Micco Milkowitz (laulu, kitara)
- Pekka Helin (basso, laulu)
- Big Papa Auvinen (kitara)
- Sonny Boy Magnusson (huuliharppu)
- Aikka Hakala (rummut)

Big Papa Auvinen oli Albert Järvisen kitaroinnin ihailijoita sai tämän mukaan Coupé de Villen, joka soitti rhythm & bluesia välillä hyvin Hurriganes henkisesti. Albert levyttää yhteyen kanssa vain singlen Slippin' and Slidin'. Hurriganesin hengessä nimetyllä Checkin' & Bowlin –albumilla (1991) Albert ei ollut mukana. Erikoiseksi tuon albumin tekee, että sillä on kaksikin versiota Get Onista – on Hurriganes versio ja oma rytmisempi sovitus. Bändi teki vielä toisen pääosin omaa sävellystuotantoa sisältävän albumin Rolling With The Tide vuonna 1993, jolla rummuissa Heikki Sandren ja jatkoi uudella kokoonpanolla vielä hetken.

2004 kokoonpano uusittiin täysin. Yhtye keikkaili uudella kokoonpanolla #11 ja äänitti Remun sololevyn *Sticks And Stones*. Vuonna 2006 kitaristi Jukka Orma vaihtui Nipa Niilolaan. Vuonna 2009 mukaan tuli toiseksi kitaristiksi Juho Pitkänen. Vuonna 2011 basistiksi vaihtui Hike Kärppä ja Pitkänen jäi pois kokoonpanosta. Kokoonpano jatkoi elämistään ja keväällä 2013 se kasvoi viisimiehiseksi. Remun rummutus alkoi tässä vaiheessa olla jo vähän niin ja näin, joten mukaan tuli toinen rumpali Arska Rautajoki. Vuonna 2016 saatiin sitten vihdoin uusi Hurriganes levy aikaiseksi, *Electric Play*. Levyllä vierailivat Ile Kallio, Michael Monroe, Tatu Mannberg ja Hannu Sormunen. *Electric Play* nousi Suomen virallisen listan sijalle 10. Remu & Hurriganes lopetti toimintansa syksyllä 2017 alkaneeseen *Last Call* -kiertueeseen, jonka konserteissa vuorottelivat vierailevat laulusolistit Mato Valtonen ja Michael Monroe. Kiertue päättyi tammikuussa 2018 Helsingin jäähallissa pidettyyn "Viimeinen keikka" -nimiseen konserttiin. Päätöskonsertissa Helsingissä äänitetty albumi *Last Call – Live In Helsinki* nousi virallisen albumilistan kärkeen tammikuussa 2019. Ihan tähänkään ei tarina loppunut, vaan Remu on satunnaisesti keikkaillut tämänkin jälkeen.